

Arrest

nr. 235 441 van 21 april 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 22 april 1989.

Op 27 oktober 2016 worden verzoekers vingerafdrukken in Bulgarije genomen (EURODAC).

De verzoekende partij verklaart België te zijn binnengekomen op 18 mei 2017 en dient op 24 mei 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 oktober 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 18 november 2018 met nummer 218 498 weigert de Raad zowel de erkenning van de vluchtelingenstatus als de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 18 april 2019 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Hierna diende de verzoekende partij op 22 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk in. De verzoekende partij werd door de Franse autoriteiten aan België overgedragen.

Op 18 oktober 2019 wordt dit verzoek om internationale bescherming overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 30 oktober 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“A. Feitenrelaas

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tadjiek te zijn. U bent 29 jaar oud. U bent geboren en getogen in Kabul. Sinds 8 à 9 jaar woont u in het dorp Sar Asiab, gelegen in stadsdistrict 6 van de stad Kabul. Van 1386 tot 1388 Afghaanse kalender (AK) (21 maart 2007 – 20 maart 2010 Gregoriaanse kalender (GK)) volgde u religieuze lessen in Qalai Logari. U bent hafiz van de koran en kan de koran dus uit uw hoofd reciteren. Nadat u een tijdje les gaf in verschillende trainingscentra, begon u uw eigen educatiecentrum te leiden in 1392 AK (21 maart 2013 – 20 maart 2014 GK). Uw educatiecentrum is gelegen in Doghabad. U zorgde ervoor dat alles in het centrum in goede banen liep en gaf zelf ook les. Sinds vijf à zes maanden na de oprichting van uw centrum tot het moment van uw vertrek uit Afghanistan kwamen er regelmatig mensen naar uw educatiecentrum om vragen te stellen en te kijken naar de meisjes. U stuurde hen telkens wandelen, maar er kwamen steeds andere mensen terug die hetzelfde deden. Er was zelfs een incident waarbij twee van uw leerkrachten werden aangevallen met een mes. U kreeg soms kritiek omwille van het feit dat er Engelse les gegeven werd in uw educatiecentrum en omdat er les gegeven werd aan meisjes. Ongeveer een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan bent u overvallen toen u op weg was van uw werk naar huis. Uiteindelijk dropen uw belagers af nadat ze doorkregen dat u bedreven was in zelfverdedigingstechnieken. Drie dagen voor uw vertrek uit Afghanistan kwamen mullah M. (...) en mullah J. (...) van de taliban naar uw educatiecentrum. Ze kenden u van in de periode dat u religieuze lessen volgde in Qalai Logari. Ze vroegen of ze bij u een kamer konden huren om hun wapens op te slaan. U stemde toe. Toen ze vertrokken, nam u contact op met de politie en speelde u deze informatie door. De derde nacht nadat mullah M. (...) en mullah J. (...) u benaderd hadden, kwamen de taliban naar uw huis. U was op dat moment niet thuis, maar bij een vriend. De taliban waren op zoek naar u en noemden u een spion en sloegen uw vader ernstig. Nadat dit u ter oren kwam, verliet u Afghanistan op 10 aqrab 1395 AK (31 oktober 2016 GK) en u reisde naar België, waar u op 24 mei 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende. Na uw vertrek uit Afghanistan kwamen de taliban nog drie à vier keer naar het huis van uw ouders in Sar Asiab. Om deze reden verhuisden uw ouders naar Qalai Muslim, waar ze ook nog drie keer langs kwamen.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten voor: uw taskara (origineel), de taskara van uw vader (kopie), de taskara van uw broer (kopie), vijf foto's (origineel), vier niet ingevulde certificaten (origineel), een badge inzake uw gevechtssport (origineel), een foto over uw gevechtssport (origineel), vier certificaten over uw gevechtssport (origineel), een foto van u met gewonde voet (origineel), een afstudeercertificaat van de koranles (origineel), een enveloppe (origineel), een affiche van uw educatiecentrum (origineel), een jeugd pas van een deelname aan een evenement in België (kopie) en een verslag van een klinisch psycholoog (kopie).

Op 17 oktober 2018 nam het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen geloof gehecht kon worden aan uw asielmotieven. Op 18 november 2018 ging u in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). In een arrest van 19 maart 2019 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS.

Op 18 april 2019 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in in België. Ongeveer twee maanden geleden ging u naar Frankrijk en diende u er op 22 augustus 2019 een verzoek om

internationale bescherming in. Via Eurodac werd daar vastgesteld dat u reeds in België een verzoek om internationale bescherming had gedaan. In het kader van de Dublinregels werd dan ook beslist dat uw verzoek in België behandeld diende te worden.

Bij uw huidige verzoek om internationale bescherming in België verklaart u dat u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming de waarheid vertelde. U geeft aan dat de algemene situatie in uw regio onveiliger is geworden. Over uw persoonlijke problemen heeft u niets meer gehoord sinds uw vorige verzoek. Uw neef M. (...) werd twee maanden geleden door onbekenden gedood door een schutter nadat hij uw moeder had thuisgebracht die hij naar het ziekenhuis had vergezeld.

In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: een bevestigingsbrief van de dorpsouderen (origineel), een bevestigingsbrief van de raad voor de gehandicapten (origineel), een bevestigingsbrief van uw leerlingen (origineel) en elf taskara's van leerlingen (kopie), twee foto's en een enveloppe (origineel).

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat u gedood zult worden door de taliban.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bij de vragenlijst over uw procedurele noden geeft u aan dat er geen elementen of omstandigheden zijn die uw deelname aan de procedure van uw verzoek om internationale bescherming kunnen bemoeilijken (Vragenlijst bijzondere procedure noden DVZ d.d. 16 oktober 2019). Louter uw opmerking dat u stress heeft en zich niet goed voelt (Verklaring volgend verzoek d.d. 16 oktober 2019, punt 22), zonder dat deze ondersteund is door bijkomende attesten is niet afdoende om een procedurele nood in uw hoofde aan te tonen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt dat u verwijst naar de asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet (Verklaring volgend verzoek d.d. 16 oktober 2019, punt 15). Zo geeft u aan dat u bij uw eerdere verklaringen blijft en dat u de waarheid vertelde (Verklaring volgend verzoek d.d. 16 oktober 2019, punt 15). Er moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. U haalt aan dat de taliban na uw vertrek nog meermaals bij u thuis langskwamen (Verklaring volgend verzoek d.d. 16 oktober 2019, punt 18). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter verwijst naar de asielmotieven die u eerder uiteenzette en louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het

verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet (Verklaring volgend verzoek d.d. 16 oktober 2019, punt 17), met name een bevestigingsbrief van de dorpsouderen, een bevestigingsbrief van de raad van gehandicapten, een bevestigingsbrief van uw leerlingen en kopieën van hun taskara's, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afgaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Dat deze drie brieven, die uitgaan van verschillende instanties, allemaal met nagenoeg dezelfde zin beginnen, wijst op het gesolliciteerd karakter ervan wat de stukken hun objectieve bewijswaarde ontnemt. Over de kopieën van de taskara's van uw leerlingen dient bovendien opgemerkt te worden dat dit slechts kopieën zijn en dat verschillende taskara's niet goed leesbaar zijn. Bovendien zeggen deze taskara's op zich niets over de door u aangehaalde motieven.

U legt vervolgens twee foto's voor waarmee u wenst aan te tonen dat uw dorp, stad en land niet veilig zijn (Verklaring volgend verzoek d.d. 16 oktober 2019, punt 17). Op deze foto's is M. (...) te zien, van wie u aangeeft dat hij uw neef is die gedood werd door een onbekende schutter nadat hij uw moeder van het ziekenhuis naar huis begeleid had en daar vertrok (Verklaring volgend verzoek d.d. 16 oktober 2019, punt 12, 17). Vooreerst dient aangestipt te worden dat uit de foto's die u voorlegt noch een eventuele familieband die u met deze persoon heeft, noch de doodsoorzaak van deze persoon af te leiden valt. Dat M. (...) overleden zou zijn door een onbekende schutter is dan ook niets meer dan een blote bewering. U laat bovendien na om toe te lichten wat het overlijden van M. (...) te maken heeft met uw persoonlijke asielmotieven, op uw verwijzing naar de veiligheidssituatie na.

Wat betreft uw verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in uw regio (Verklaring volgend verzoek d.d. 16 oktober 2019, punt 15), dient te worden opgemerkt dat, naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, aan een Afgaanse verzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van

veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende Eurostation, Ernest Blerotstraat 39, 1070 BRUSSEL www.cgvs.be T 02 205 51 11 F 02 205 50 01 cgvs.info@ibz.fgov.be 4 en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse

veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming aanvoerde dat u persoonlijk een hoger risico liep om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul stad en hierbij verwees naar uw functie als uitbater van een educatiecentrum werd vastgesteld door het CGVS en bevestigd door de RvV dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u een leercentrum uitbaatte maakte reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming. Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen. Bij uw tweede verzoek om internationale bescherming haalt u geen bijkomende elementen aan waardoor u persoonlijk een hoger risico zou lopen om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul stad.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De documenten die u neerlegt in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming slagen er niet in om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. Over de foto's die u neerlegt werd reeds eerder geargumenteed dat u niet aantoonde dat u familie bent van deze persoon en evenmin in welke omstandigheden deze persoon om het leven kwam. De bevestigingsbrieven en taskara's werden reeds eerder besproken en er werd geconcludeerd dat deze geen afbreuk konden doen aan de vastgestelde ongelooftwaardigheid. De enveloppe toont louter aan dat u post kreeg uit Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het standpunt van de partijen

2.1.1. Het standpunt van de verzoekende partij

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953, van de artikelen 2, §2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Vooreerst geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting. Vervolgens geeft de verzoekende partij aan dat zij bij haar volgend verzoek om internationale bescherming de volgende documenten heeft voorgelegd: een bevestigingsbrief van de dorpsouderen, een bevestigingsbrief van de raad voor gehandicapten, een bevestigingsbrief van haar leerlingen samen met elf taskara's van de leerlingen, twee foto's en een omslag. De verzoekende partij stelt dat ze aan haar verzoekschrift de volgende medische documenten toevoegt: een attest van het ziekenhuis Oost-Limburg van 19 februari 2019 waarin haar mentale toestand wordt geciteerd. De verzoekende partij stelt dat haar mentale toestand precair is en dat hiermee rekening dient gehouden te worden. De verzoekende partij stelt dat uit haar medisch attest blijkt dat ze angst en paniekstoornissen heeft.

De verzoekende partij stelt ook dat ze verklaard heeft dat haar neef M. door een onbekende schutter werd gedood nadat hij verzoekers moeder van het ziekenhuis naar huis begeleid had. De verzoekende partij argumenteert: *“Het valt niet in te zien waarom verzoeker hieromtrent niet de waarheid zou vertellen, hoewel de verwerende partij aanvoert dat uit de foto's die verzoeker voorlegde noch een eventuele familieband met deze persoon blijkt, noch de doodsoorzaak van deze persoon valt af te leiden.”*

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat zij van mening is dat zij een verhoogde kwetsbaarheid heeft in Kabul. De verzoekende partij stelt dat: *“In het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan 30 August 2018 wordt gesteld dat Kaboel geen intern vluchtalternatief biedt. De Verenigde Naties duidt de provincie Kabul als de plaats met het grootste aantal burgerslachtoffers, voornamelijk door de willekeurige aanvallen in de stad Kabul. Burgers die deelnemen aan het openbaar leven lopen wel degelijk dagelijks gevaar. Daarbij dient ook in rekening te worden gebracht dat de socio-economische situatie van de stad onhoudbaar is geworden door de enorme bevolkingsgroei van de laatste jaren. Het grootste deel van de inwoners van de stad leeft in informele huizen of in sloppenwijken en meer dan de helft van de huishoudens heeft te kampen met ernstige voedselonzeekerheid. Daardoor besluit UNHCR dat Kabul geen intern vluchtalternatief biedt.”*

Daarna citeert de verzoekende partij uit de EASO country of origin information report Afghanistan security situation van mei 2018 om aan te duiden dat de veiligheidssituatie in Kabul verergerd is. De verzoekende partij argumenteert dat ook het rapport “General security situation in Afghanistan and

Events in Kaboel" geüpdatet op 25 februari 2019 dit ook aantoont. De verzoekende partij stelt ook dat de veiligheidssituatie in Kabul aan constante evolutie onderhevig is. In dit verband verwijst de verzoekende partij ook naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij het attest van 19 februari 2019 van het ziekenhuis Oost-Limburg.

2.1.2. Het standpunt van de verwerende partij

De verwerende partij legt geen nota of aanvullende nota neer.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Juridisch kader voor de beoordeling van de nieuwe elementen

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

(oud) Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/ EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. De parlementaire voorbereiding (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 21-24) die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat de commissaris-generaal in zijn beoordeling van de nieuwe elementen alle elementen en bevindingen die door de verzoeker om internationale bescherming worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd. De parlementaire voorbereiding geeft vervolgens aan dat de kans op internationale bescherming bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wordt:

- wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming

opdringt; wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing; of

- wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tezelfdertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht.

De kans op internationale bescherming wordt daarentegen niet aanzienlijk groter

- wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn;
- wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen;
- wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd;
- wanneer ze slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken;
- wanneer ze een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd;
- wanneer ze louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen.

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari

2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.2.3. Onderzoek van de nieuwe elementen

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: *“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bij de vragenlijst over uw procedurele noden geeft u aan dat er geen elementen of omstandigheden zijn die uw deelname aan de procedure van uw verzoek om internationale bescherming kunnen bemoeilijken (Vragenlijst bijzondere procedure noden DVZ d.d. 16 oktober 2019). Louter uw opmerking dat u stress heeft en zich niet goed voelt (Verklaring volgend verzoek d.d. 16 oktober 2019, punt 22), zonder dat deze ondersteund is door bijkomende attesten is niet afdoende om een procedurele nood in uw hoofde aan te tonen.”* Voormelde pertinente en draagkrachtige motieven worden in het verzoekschrift niet uitdrukkelijk weerlegd of betwist. De verzoekende partij verwijst in het algemeen naar haar medisch attest van 19 februari 2019 opgesteld door het ziekenhuis Oost-Limburg. Uit dit attest blijkt dat de verzoekende partij de dienst psychiatrie geraadpleegd heeft. Voorts weerhoudt de arts angst en paniekstoornissen waarvoor de verzoekende partij medicatie zal krijgen. Uit dit attest blijkt niet dat er bijzondere procedurele noden in hoofde van de verzoekende partij zijn.

Na lezing van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij haar vluchtrelaas zoals uiteengezet tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming herhaalt, namelijk dat zij door de taliban bedreigd werd omdat zij enerzijds geweigerd heeft wapens van de taliban in haar educatiecentrum te stockeren en anderzijds Engelse les gaf en ook meisjes onderwees. Het educatiecentrum lag in Doghabad.

Uit de beslissing van 17 oktober 2018 blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeerde dat de verzoekende partij haar vluchtrelaas niet aannemelijk maakte. Bij arrest van 19 maart 2019 met nummer 218 498 weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus aan de verzoekende partij omdat er geen geloof werd gehecht aan de vluchtmotieven van de verzoekende partij. In voormeld arrest wordt omstandig gemotiveerd dat er geen geloof wordt gehecht aan het gegeven dat de verzoekende partij door de taliban bedreigd werd omdat zij mullah M. en mullah J. bij de politie aangaf. Voorts wordt in voormeld arrest ook uiteengezet dat het profiel van de verzoekende partij als Hafiz niet volstaat om aan te tonen dat zij bij haar terugkeer naar Afghanistan zou dreigen te worden geïnterviewd of vervolgd. Evenmin volstaat haar profiel als coördinator van een educatiecentrum of verzoekers welgesteldheid om aan te tonen dat zij bij haar terugkeer naar Afghanistan zou dreigen te worden geïnterviewd of vervolgd. Er wordt vervolgens aangegeven dat: *“De bestreden beslissing oordeelde immers terecht dat uit verzoekers verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouds kan blijken dat de door hem beschreven overval waarvan hij het slachtoffer werd één jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan een éénmalig crimineel feit betreft en dat hieruit niet kan blijken dat verzoeker hierbij persoonlijk en specifiek wordt geïnterviewd omwille van zijn welgesteldheid.”*

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die

eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegd. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Ter staving van haar nieuw verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende documenten neer: een bevestigingsbrief van de dorpsouderen (origineel), een bevestigingsbrief van de raad voor de gehandicapten (origineel), een bevestigingsbrief van de leerlingen (origineel) en elf taskara's van leerlingen (kopie), twee foto's en een enveloppe (origineel).

De omslag die de verzoekende partij toevoegt geeft enkel aan dat de verzoekende partij biefwisseling uit Afghanistan ontvangt, maar dient niet als begin van bewijs van het vluchtrelaas van de verzoekende partij.

De drie bevestigingsbrieven die de verzoekende partij heden bijbrengt hebben slechts een zeer relatieve bewijswaarde. Deze bevestigingsbrieven verklaren slechts in algemene termen dat de verzoekende partij door de taliban bedreigd werd. Er wordt geen melding gemaakt van specifieke omstandigheden of in welke context deze bedreigingen geuit werden. Evenmin wordt aangegeven hoe voormelde personen hiervan op de hoogte waren en op basis van welke vaststellingen zij voormelde verklaringen deden. In de bestreden beslissing wordt ook terecht gesteld dat: *“Dat deze drie brieven, die uitgaan van verschillende instanties, allemaal met nagenoeg dezelfde zin beginnen, wijst op het gesolliciteerd karakter ervan wat de stukken hun objectieve bewijswaarde ontnemt.”* Voorts blijkt uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat.

In de bestreden beslissing wordt ook terecht gesteld dat: *“U legt vervolgens twee foto's voor waarmee u wenst aan te tonen dat uw dorp, stad en land niet veilig zijn (Verklaring volgend verzoek d.d. 16 oktober 2019, punt 17). Op deze foto's is M. (...) te zien, van wie u aangeeft dat hij uw neef is die gedood werd door een onbekende schutter nadat hij uw moeder van het ziekenhuis naar huis begeleid had en daar vertrok (Verklaring volgend verzoek d.d. 16 oktober 2019, punt 12, 17). Vooreerst dient aangestipt te worden dat uit de foto's die u voorlegt noch een eventuele familieband die u met deze persoon heeft, noch de doodsoorzaak van deze persoon af te leiden valt. Dat M. (...) overleden zou zijn door een onbekende schutter is dan ook niets meer dan een blote bewering. U laat bovendien na om toe te lichten wat het overlijden van M. (...) te maken heeft met uw persoonlijke asielmotieven, op uw verwijzing naar de veiligheidssituatie na.”* Voormelde motieven worden op generlei wijze door de verzoekende partij weerlegd.

Gelet op de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, moeten de voorgelegde documenten in samenhang met de verklaringen van de verzoekende partij in haar eerdere verzoeken om internationale bescherming bekeken worden. Er kan in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming niet voorbijgegaan worden aan de verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming. Met betrekking tot haar verklaringen werd toen geconcludeerd dat er niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partij daadwerkelijk door de taliban bedreigd werd omdat verschillende handelingen van de verzoekende partij niet in overeenstemming waren met haar vrees. In het arrest van 19 maart 2019 met nummer 218 498 wordt ook omstandig op deze handelingen ingegaan. Ook wordt er gesteld dat de geloofwaardigheid van de verzoekende partij verder ondermijnd wordt omdat zij niet op de hoogte is van wat er verder met de moellahs gebeurd is. Voorts wordt uiteengezet dat het opmerkelijk is dat verzoekers vader verhuisde van Sar Asiab naar Qalai Muslim omdat hij het beu was dat de taliban daar al drie keer naar de verzoekende partij was komen vragen. Dit dorp ligt ongeveer op dezelfde afstand van Qalai Logari waarvan de verzoekende partij zegt dat haar belagers vandaan kwamen als het dorp waar verzoekers vader oorspronkelijk woonde. Vervolgens wordt uiteengezet waarom geen persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in verzoekers hoofde kan vastgesteld worden omwille van verzoekers activiteiten als coördinator van een educatiecentrum. In dit verband wordt gesteld dat: *“Wat dit betreft, dient vooreerst aangestipt te worden dat u in eerste instantie geen vrees opgeworpen heeft omwille van uw profiel als coördinator van een educatiecentrum. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken sprak u slechts over uw problemen met de taliban omdat deze een kamer van u wilden huren (Vragenlijst dd. 22 december 2017, p. 3). U bracht geen andere reden aan en verklaarde ook dat u geen andere problemen had met uw medeburgers, de autoriteiten of problemen van algemene aard (Vragenlijst dd. 22 december 2017, p. 3). Bij het persoonlijk onderhoud op het CGVS bevestigt u*

dat u uw asielmotieven kort heeft kunnen toelichten bij het vorige gesprek en zegt u dat er niets is dat u wilt aanpassen (CGVS 1, p. 2). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd naar uw vrees, vermeldt u voornoemde problemen met de taliban en vermeldt u een incident waarbij u slachtoffer werd van een overval (CGVS 1, p. 10, 11). Na deze problemen beschreven te hebben zegt u dat er geen andere reden is waarom u niet terug zou kunnen keren naar Afghanistan (CGVS 1, p. 12). Even later stelt u evenwel dat u bedreigd werd omdat sommigen het niet gepast vonden dat u een educatiecentrum leidde waar Engelse les onderwezen werd en waar meisjes naartoe konden gaan (CGVS 1, p. 12). U verduidelijkt even later dat u niet bedreigd werd maar dat u wel bang was voor de mensen die kritiek uitten (CGVS 1, p. 14). U stelt evenwel dat u nooit problemen heeft gehad omwille van de kritiek die geleverd werd op uw educatiecentrum (CGVS 2, p. 17). Hiernaar gevraagd, zegt u dat u enkel problemen had de dag waarop u aangevallen werd (CGVS 2, p. 17). Zoals eerder uiteengezet blijkt uit uw verklaringen over deze overval dat dit gaat om een eenmalige diefstal en blijkt er geen link te zijn met de kritiek die u kreeg over uw educatiecentrum (CGVS 2, p. 17). Gepeild naar de manieren waarop u geconfronteerd werd met de kritiek op uw educatiecentrum, geeft u aan dat mensen u zeiden dat ze niet verwacht hadden van u dat u Engelse les zou geven en onderwijs aan meisjes zou aanbieden, waarop u hen uw mening vertelde en zij u uiteindelijk zeiden dat u uw eigen keuze mocht maken (CGVS 2, p. 17). Gezien u in het verleden nooit problemen had als coördinator van uw educatiecentrum, waarvan u overigens aangeeft dat het niet verbonden was met de overheid (CGVS 1, p. 14) en u in uw verklaringen ook geen elementen aanreikt waarom dit in de toekomst wel zo zou zijn, maakt dit dan ook geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade uit.” Ook werd uiteengezet dat er tegenstrijdigheden werden vastgesteld in de verklaringen van de verzoekende partij over de problemen waar haar educatiecentrum mee kampte. De huidige bijgebrachte documenten doen, gelet op voorgaande vaststellingen, geen afbreuk aan de conclusie die werd genomen in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming.

Bijgevolg liggen er geen nieuwe elementen voor die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De laatste vraag die onderzocht dient te worden is of de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van de verzoekende partij zo danig gewijzigd is dat aan de verzoekende partij subsidiaire bescherming dient toegekend te worden. De Raad herinnert eraan dat opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “Elgafaji” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

“Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u

afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te

verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming aanvoerde dat u persoonlijk een hoger risico liep om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul stad en hierbij verwees naar uw functie als uitbater van een educatiecentrum werd vastgesteld door het CGVS en bevestigd door de RvV dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u een leercentrum uitbaatte maakte reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming. Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen. Bij uw tweede verzoek om internationale bescherming haalt u geen bijkomende elementen aan waardoor u persoonlijk een hoger risico zou lopen om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul stad.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen."

Uit de voormelde recente landeninformatie waarnaar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst en de link toevoegt, kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de stad Kabul inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. De verzoekende partij brengt ook geen landeninformatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

Deze beoordeling van verwerende partij ligt in de lijn van de bovenvermelde EASO Guidance nota, waaruit blijkt dat EASO de provincie Kabul en Kaboel stad indeelt bij "Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Kabul and in Kabul City, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD." EASO neemt aan dat in Kaboel stad willekeurig geweld plaatsvindt, maar niet een hoog niveau bereikt zodat meer individuele elementen zijn vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Met andere woorden, zowel de provincie als de stad Kabul zijn een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon enkel kan worden vastgesteld indien de verzoekende partij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De verzoekende partij toont niet aan dat de veiligheidssituatie inmiddels zodanig is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in de stad Kaboel, gelegen in de gelijknamige provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat de stad Kaboel, gelegen in de gelijknamige provincie op zich geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, *sub c* van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïsoleerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, *sub a*) en *b*) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, *c*) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij “*het bewijs kan leveren dat zij specifiek worden geraakt om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden*” door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de hoofdstad Kaboel, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden invoeren die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Kaboel dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon –, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofd van de verzoekende partij bestaat.

In casu brengt de verzoekende partij een attest bij van de dienst psychiatrie van het ziekenhuis Oost-Limburg van 19 februari 2019. In dit attest wordt aangegeven dat de verzoekende partij door de huisarts werd doorverwezen wegens een lang bestaande psychische problematiek. Na de verzoekende partij te hebben gehoord en onderzocht te hebben, weerhoudt de arts een angst en paniekstoornis. Er worden ook medicijnen voorgeschreven. In het attest van 19 februari 2019 wordt ook vermeld dat ze de verzoekende partij over vier weken weer zien. Noch uit het verzoekschrift noch uit de stukken die verzoekende partij bijbrengt of de verklaringen ter terechtzitting blijkt dat de verzoekende partij opnieuw op consultatie geweest is. De verzoekende partij brengt geen andere informatie bij omtrent haar angst en paniekstoornissen. Rekening houdend met de hoger beschreven veiligheidssituatie in de stad Kabul toont de verzoekende partij niet aan dat haar toestand een verhoogde kwetsbaarheid in hogervermelde zin met zich meebrengt in deze stad. Voormelde persoonlijke omstandigheden tonen niet aan dat de verzoekende partij in de stad Kaboel niet de mogelijkheden zou hebben om zich, gelet op haar lichamelijke en geestelijke toestand, tijdelijk te verschuilen als er zich gevechten of aanslagen voordoen; of dat ze niet volledig in staat zou zijn om een situatie naar behoren in te schatten en zich daardoor bloot stelt aan de risico's van willekeurig geweld. De verzoekende partij toont niet aan dat zij in vergelijking met andere burgers in de stad Kaboel over minder weerbaarheid beschikt om zich te beschermen in deze stad of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen. Evenmin wordt ter terechtzitting hieromtrent meer duiding gegeven en aangetoond waarom de verzoekende partij van mening is dat voormelde elementen, gelet op de veiligheidssituatie in de stad Kaboel, persoonlijke omstandigheden zijn die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kaboel dermate verhogen dat, - hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in de stad Kaboel een reëel risico loopt op een ernstige

bedreiging van zijn leven of persoon -, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofde van de verzoekende partij bestaat.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde nieuwe elementen zijn waaruit zwaarwegende gronden blijken om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De verzoekende partij werd in deze procedure eveneens bijgestaan door een tolk Dari. Voorts werden de procedurele noden van de verzoekende partij onderzocht. De beslissing om de verzoekende partij die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt de verzoekende partij geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

De schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet wordt niet dienstig aangevoerd aangezien de beoordeling beperkt is tot de nieuwe elementen, zoals bedoeld in artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen om de specifieke redenen, zoals voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS